

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 301/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Sąd Okręgowy w P., wyrok z dnia (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w		

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

**WOBEC
ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut	
	<p>1. błąd w ustaleniach stanu faktycznego, przyjętego za podstawę wydania zaskarżonego orzeczenia, mający istotny wpływ na treść wydanego wyroku, tj. przyjęcie przez Sąd, że oskarżony od początku działał z zamiarem bezpośrednim na niekorzyść (...) S.A. z siedzibą w W. (jako finansującym – obecnie (...) S.A. z siedzibą w Ł.), podczas gdy materiał dowodowy zebrany w postępowaniu, a to: wyjaśnienia oskarżonego wskazuje wyraźnie, że oskarżony T. P. nie działał z zamiarem doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

mieniem leasingodawcy w momencie zawierania umów leasingowych, a ponadto, jak wynika to z zebranego w sprawie materiału dowodowego oskarżony nie zamierzał wprowadzić w błąd leasingodawcy.

2. rażąca niewspółmierność kary wyrażająca się w fakcie, iż zasądzona na rzecz oskarżonego kara pozbawienia wolności w wysokości 1 roku i 6 miesięcy, kara grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł, jest rażąco niewspółmierna w stosunku do winy oskarżonego.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo

zasadny albo
niezasadny

Przed przystąpieniem do ustosunkowania się do zarzutów apelacji należy wskazać, iż **Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia (...)** uznał oskarżonego **T. P.** za winnego tego, że w dniu (...) r., w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, reprezentując jako prezes zarządu spółkę (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. i wprowadzając w błąd przedstawicieli spółki (...) S.A. z siedzibą w W. co do sytuacji finansowej reprezentowanego przez siebie podmiotu gospodarczego poprzez przedłożenie nierzetelnego, w tym zawyżającego obroty i zysk spółki, rachunku zysków i strat za pierwsze półrocze (...) r. oraz wprowadzając w

błąd poprzez zatajenie okoliczności, że będące przedmiotem leasingu dwie koparko-ładowarki (...) 3 (...) mają zostać oddane do używania innemu podmiotowi gospodarczemu na terenie I. a także wprowadzając w błąd przedstawicieli spółki (...) S.A. z siedzibą w W. co do zamiaru wywiązania się z przyjętego na siebie w imieniu reprezentowanej spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. zobowiązania wywiązania się z zawartych umów leasingu, doprowadził spółkę (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia w dniu 27 sierpnia 2014 r. mieniem znacznej wartości w kwocie 562.479,00 zł w wyniku zawarcia dwóch umów leasingu operacyjnego o nr (...) dotyczących

wyżej
wskazanych
maszyn
budowlanych,
działając na
szkodę (...) S.A. z siedzibą
w W., to
jest popełnienia
przestępstwa z
art. 286 § 1
k.k. w zw. z art.
294 § 1 k.k. i
za przestępstwo
to na podstawie
art. 294 § 1
k.k. wymierzył
mu karę 1 roku
i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności a na
podstawie art.
33 § 2 k.k.
karę grzywny
w liczbie 200
stawek
dziennych w
wysokości po
50,00 zł każda
(**pkt 1**), przy
czym wykonanie
orzeczonej kary
pozbawienia
wolności na
podstawie art.
69 § 1 i 2
k.k. oraz art. 70
§ 1 pkt 1 k.k.
- w brzmieniu
obowiązującym
do 30 czerwca
2015 r. – w zw.
z art. 4 § 1
k.k. warunkowo
zawiesił wobec
oskarżonego na
okres 4 lat próby
(**pkt 2**), na
podstawie art.
46 § 1 k.k.

– w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r. – w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. z siedzibą w Ł. (jako następcy prawnego pokrzywdzonego (...) S.A. z siedzibą w W.) kwoty 516.008,06 zł (**pkt 3**) oraz orzekł o kosztach procesu, zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 398,83 zł i wymierzył mu opłatę w kwocie 2.300 zł (**pkt 4**).

Ad. 1

Na wstępie należy nadmienić, iż Sąd I instancji przeprowadził na rozprawie głównej prawidłowo postępowanie dowodowe i na podstawie

zgromadzonych dowodów, prawidłowo ocenionych, wydał uzasadnione rozstrzygnięcie w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego T. P. co do przypisanego mu przestępstwa oszustwa, jak i wymierzonej za to przestępstwo kary. Sąd I instancji bowiem zgodnie z zasadami określonymi w art. 7 k.p.k. ocenił ten materiał dowodowy, słusznie tylko częściowo dając wiarę oskarżonemu a co do istoty odmawiając tej wiary, odwołując się przy tym do wiarygodnych zeznań S. K., częściowo wiarygodnych zeznań J. K. oraz szeregu wiarygodnych dokumentów.

Powyższe prawidłowe ustalenia faktyczne, obrazujące przebieg inkryminowanego zdarzenia,

łącznie z
bezpośrednim
zamiarem
oskarżonego
doprowadzenia
pokrzywdzonego
podmiotu do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem w
postaci dwóch
koparek i
sposobem
realizacji tego
zamiaru
znajdują odbicie
w treści
uzasadnienia
formularzowego
w sekcji 1 na
str. 1-5, zaś
prawidłowość
dokonanej oceny
zebranych w tej
sprawie
dowodów
znajduje znów
odbicie w treści
tego
uzasadnienia w
sekcji 2 na str.
7-10.

Apelujący,
kwestionując te
ustalenia
faktyczne, zarzut
ten stara się
oprzeć na
wyjaśnieniach
oskarżonego,
który zaprzeczał,
by działał z
zamiarem
doprowadzenia
do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem
leasingodawcy w

momencie zawierania umów leasingowych i by zamierzał wprowadzić w błąd leasingodawcę. Tak postawiony zarzut jednak w świetle okoliczności niniejszej sprawy skazany jest na porażkę, bowiem trafnie Sąd I instancji ocenił, iż w tym właśnie zakresie wyjaśnienia oskarżonego po prostu nie zasługują na wiarygodność, zaś apelujący już nie podważa skutecznie tejsze oceny wyjaśnień oskarżonego, dokonanej przez Sąd Okręgowy.

Należy przypomnieć, że zarzut błędu „dowolności” odnośnie ustaleń co do zamiaru oskarżonego, jest słuszny tylko wtedy, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu

sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, przy czym dla swej skuteczności wymaga on od apelującego wykazania, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego, a nie tylko poprzestania na własnej, odmiennej ocenie tego materiału (vide: wyrok SN z 20 lutego 1975 r., II K 355/74, OSNPG 9/1975, poz. 84, wyrok SN z 22 stycznia 1975 r., I Kr 197/74, LEX nr 18956). Chodzi między innymi o pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenia się od oceny wewnętrznych

czy wzajemnych
sprzeczności
(vide: wyrok SA
we Wrocławiu
z 19 kwietnia
2012 r., II
AKa 85/12, LEX
nr 1162856).
Przekonanie zaś
sądu o
wiarygodności
jednych i
niewiarygodności
innych dowodów
pozostaje pod
ochroną art. 7
k.p.k. wtedy,
gdy:

- jest
poprzedzone
ujawnieniem na
rozprawie
głównej
całości
istotnych
okoliczności
sprawy (art. 410
k.p.k.) w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dociekania
prawdy (art. 2 §
2 k.p.k.),

- stanowi wynik
rozważania
wszystkich tych
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść, jak i
na niekorzyść
oskarżonego,

c) jest
wyczerpująco i
logicznie - z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy

i doświadczenia
życiowego -
uargumentowane
w uzasadnieniu
wyroku (vide:
wyrok SN z dnia
16 grudnia 1974
r., Rw 618/74,
OSNKW 1975 r.,
z. 3-4, poz. 47).

Zdaniem Sądu
Apelacyjnego
skarżący
obrońca nie
podważył
skutecznie
dokonanej przez
Sąd meriti oceny
dowodów, nie
wykazując, by
była ona
dowolna. Jak
już bowiem
wspomniano, co
wprost wynika
z konstrukcji
zarzutu,
apelujący opiera
swe przekonanie
o dowolności
rozumowania
Sądu I instancji
tylko na tej
podstawie, iż
przeświadczony
jest o
prawdomówności
samego
oskarżonego.

Tymczasem,
oskarżony,
podczas
pierwszego
przesłuchania w
śledztwie tylko
nie przyznał się
do winy i
odmówił

złożenia
wyjaśnień (k.
344-347).

Natomiast w
toku rozprawy
złożył
wyjaśnienia, nie
przyznając się
do winy i nie
zgadzając się z
zarzutem aktu
oskarżenia, że
jego działania w
postaci dwóch
umów
leasingowych
były celowe
z niekorzystnym
rozstrzygnięciem
dla podmiotu
leasingowego (k.
523v-525v).

Oskarżony,
zapewniając w
tych
wyjaśnieniach o
swoich
uczciwych
zamiarach
względem
pokrzywdzonej
instytucji
leasingowej
pomija już fakt,
iż w
przedkładanych
do tego
podmiotu
dokumentach,
starał się
wyraźnie
przekonać
pokrzywdzonego,
iż obie koparki,
po ich
uzyskaniu, będą
działały na
terenie P. (1).

Oskarżony
bowiem
zapewniał, że
ma kontrakty
w P. (2) na
wykorzystanie
tego sprzętu.
Tymczasem, jak
sam wyjaśnił,
sprzęt ten został
wysłany do
„pracy” do I., po
uzgodnieniach z
J. K., który
miał tam firmę.
Jednak już
milczeniem
pomiął
okoliczność, iż
na takie wysłanie
maszyn za
granicę nie miał
zgody firmy
leasingowej, jak
i nie wyjaśnił,
dlaczego o tym
wysłaniu
koparek nie
raczył
zawiadomić
leasingodawcy,
wiedząc
wyraźnie, co
sam przyznał,
iż leasingodawca
miał
świadomość, że
te maszyny
miały pracować
w P. (2)
i wiedział, że
zgodnie z
zawartą umową
nie miał
możliwości
przekazania
przedmiotu
leasingu
podmiotowi
trzeciemu bez

zgody
leasingodawcy.

Oskarżony więc
wprawdzie
formalnie nie
przyznał się do
winy, jednak
faktycznie
poprzez te
stwierdzenia
przyznał, iż
rzeczywiście
wprowadził w
błąd
leasingodawcę
co do
rzeczywistych
zamiarów
związanych z
przeznaczeniem
tych maszyn
i to przecież
zarówno przed
zawarciem
umów, jak i
w chwili ich
zawierania.

Oczywistym
bowiem jest,
iż na tak
ryzykowne
przedsięwzięcie
leasingodawca
by się nie
zgodził, z czego
zresztą
oskarżony
zdawał sobie
sprawę, skoro o
swoich
rzeczywistych
zamiarach nie
powiadomił
pokrzywdzonego
najpóźniej w
chwili
zawierania
umów, jak i
po ich zawarciu

nie zapytał się
pokrzywdzonego
o zgodę na
wysłanie
koparek do I..

Na te
okoliczności,
łącznie z
wprowadzeniem
w błąd
pokrzywdzonego
co do
rzeczywistej
skali
prowadzonej
działalności i
podania
nieprawdy w
zakresie sytuacji
finansowej
swojej firmy
wypowiedział się
obszernie i
wiarygodnie S.
K.,
reprezentujący
pokrzywdzonego
(k. 82-87), przy
czym zeznania
te nie są
kwestionowane
przez
skarżącego.

Trzeba przy
tym zauważyć,
iż koparki te
już w dniu
(...) r. zostały
wywiezione z
P. (1) (k.
79-80, 280-281)
a więc dosłownie
8 dni po
wystawieniu w
dniu 27.08.2014
r. przez
leasingodawcę
faktur VAT

dotyczących obu umów z dnia (...) r. i dzień po upływie terminu płatności, wynikającym z tych faktur (k. 438-439, 19-39, 40-60). Jak już wspomniano, oskarżony poprzez przedkładane dokumenty zapewniał leasingodawcę, iż koparki te będą pracować w firmie oskarżonego na terenie kraju (k. 63-67). Oskarżony, składając wnioski o przyznanie leasingu w dniu (...) r. równoległe jednak dogadywał się z J. K. na temat przekazania jego firmie tych koparek do pracy w I., o czym świadczy umowa między firmą oskarżonego a firmą (...) z dnia (...) r. (k. 77-78, 378-379), przy czym znów z tej umowy wynikają nieprawdziwe treści, iż to firma (...) miała wykonywać roboty w I.,

skoro tylko koparki zostały wyekspediowane za granicę, bez jakichkolwiek pracowników zatrudnionych przez podmiot gospodarczy prowadzony przez oskarżonego.

Te okoliczności nie pozostawiają żadnego cienia wątpliwości co do zamiaru oskarżonego, który, ubiegając się o leasing koparek doskonale wiedział, że nie wykona zobowiązań umownych, bez wiedzy pokrzywdzonego i wbrew zapisom umowy przemieści te koparki za granicę, mając przy tym na uwadze cel takiego działania, tj. osiągnięcie korzyści majątkowej.

Również na ten zamiar wskazuje dalsze zachowanie się oskarżonego, gdy po opóźnieniach w płatnościach

trzech rat
(okresowych
opłat
leasingowych) i
wypowiedzeniu
przez
pokrzywdzonego
tych umów
pokrzywdzony
zwrócił się do
oskarżonego o
zwrot tych
koparek. Jak
bowiem to
wynika z zeznań
S. K., które
nie są
kwestionowane
przez
skarżącego,
oskarżony w
rozmowie z nim
raz twierdził,
iż zwróci ten
sprzęt własnym
transportem, by
potem twierdzić,
że jednak nie
zwróci, gdyż
chciałby spłacić
zaległości,
zapewniając, iż
sprzęt znajduje
się na budowie
pod P..
Jednocześnie
świadek miał
trudności, by
skontaktować
się z oskarżonym
a jak już miał
kontakt, to ten
go zwodził co do
terminu spłaty
zobowiązań czy
zwrócenia
sprzętu, by w
końcu
powiedzieć, iż
sprzęt znajduje

się w I. (k. 82-87, 125-126).
Jednocześnie wyjaśnienia oskarżonego o zniszczeniu tych maszyn w I. w wyniku działań wojennych nie znalazły potwierdzenia w zeznaniach J. K., który wręcz przyznał, iż pracujące w jego firmie koparki nie doznały istotnych uszkodzeń, jak i zaprzeczył, by informował oskarżonego o zniszczeniu jego koparek (k. 528).

Te razem wzięte okoliczności jednoznacznie przekonują, iż oskarżony w momencie zawierania umów działał z zamiarem doprowadzenia leasingodawcy do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem w postaci przedmiotowych koparek, wprowadzając go w błąd co do przeznaczenia tych urządzeń, jak i swojej sytuacji finansowej a

tym samym i zamiaru wywiązania się z warunków umów.

Podnoszone więc przez skarżącego zapewnienia oskarżonego, iż „działał on wyłącznie w dobrej wierze” (str. 3 apelacji) nie zasługują na uwzględnienie, bowiem zapewnienia te są po prostu niewiarygodne. To zaś, że oskarżony dokonał początkowych opłat dot. obu umów leasingów nie oznacza, iż oskarżony kierował się „dobrą wolą”, bowiem bez dokonania tych opłat po prostu nie uzyskałby fizycznie tych koparek. Natomiast podnoszone przez apelującego wpłaty trzech pierwszych rat leasingowych nie oznaczają, iż oskarżony działał w „dobrej wierze”, skoro wpłaty te były

dokonywane z opóźnieniami, następnie oskarżony już zaniechał dalszych wpłat, co tylko podkreśla jego pierwotny zamiar. Dodać przy tym należy, iż sam apelujący stwierdził, iż oskarżony, cyt.: „starał się dokonywać opłat leasingowych w sposób zgodny z umową oraz terminowy, na miarę swoich ówczesnych możliwości finansowych (str. 3 apelacji). Problem jednak w tym, iż oskarżony wprowadził w błąd pokrzywdzonego co do swoich możliwości finansowych, o czym wyżej wspomniano i co wynika z jasnych w tym względzie zeznań S. K., bowiem w rzeczywistości, już podpisując umowy leasingowe, zdawał sobie sprawę z tego, że nie stać go na uiszczanie tak wysokich rat leasingowych,

wynikających z zawartych umów.

Powyższe więc przekonuje co do prawidłowości ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji a tym samym co do niezasadności postawionego zarzutu apelacyjnego, który de facto ograniczył się do wyjątkowo lapidarnej polemiki z tymi ustaleniami.

Sąd I instancji, w sekcji 3 formularzowego uzasadnienia (na str. 10-13) dokładnie wyjaśnił dlaczego celowe działanie oskarżonego wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny w pełni zgadza się z tymi wywodami, więc, żeby się nie powtarzać, odwołuje się do nich, czyniąc z nich integralną część niniejszego uzasadnienia.

Wywody te znajdują pełne odzwierciedlenie w wiarygodnym materiale dowodowych i brak jest jakichkolwiek podstaw do ich kwestionowania.

Ad. 2

Również żadnych zastrzeżeń nie mogą w tej sprawie budzić orzeczone kary i środek karny.

Trudno wręcz zrozumieć, w czym w rzeczywistości skarżący dopatruje się rażącej niewspółmierności i tak już wyjątkowo łagodnej orzeczonej kary.

Trzeba przypomnieć, iż zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, „gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno

okoliczności
popelnienia
przestępstwa,
jak i osobowości
sprawcy, innymi
słowy – gdy
w społecznym
odczuciu jest
karą
niesprawiedliwą”
Niewspółmierność
więc zachodzi
wówczas, gdy
suma
zastosowanych
kar i innych
środków,
wymierzona za
przypisane
przestępstwa,
nie
odzwierciedla
należyście
stopnia
szkodliwości
społecznej czynu
i nie uwzględnia
w wystarczającej
mierze celów
kary (por. wyrok
SN z dnia
11.04.1985 r.,
V KRN 178/85,
OSNKW 1985,
nr 7-8, poz.
60; wyrok SN z
dnia 30.11.1990
r., WR 363/90,
OSNKW 1991, nr
7-9, poz. 39).
Trzeba jednak
pamiętać, że
zgodnie z art.
438 pkt 4 k.p.k.
ta
niewspółmierność
kary musi być
„rażąca”. Chodzi
tu więc przy
wykazaniu tego

zarzutu nie o
każdą różnicę
co do wymiaru
kary, ale o
„różnicę ocen
tak zasadniczej
natury, iż karę
dotychczas
wymierzoną
nazwać można
byłoby – również
w potocznym
znaczeniu tego
słowa – rażąco
niewspółmierną,
to jest
niewspółmierną
w stopniu nie
dającym się
wręcz
zaakceptować”
(wyrok
SN z dnia
2.02.1995 r., II
KRN 198/94,
OSNPP 1995, nr
6, poz. 18).

Tymczasem Sąd
I instancji
wymierzył
oskarżonemu
karę 1 roku
i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności, przy
zagrożeniu karą
pozbawienia
wolności od 1
roku do 10
lat (art. 294
§ 1 k.k.),
mając na uwadze
takie ważne
okoliczności
obciążające jak
rozmiar
wyrządzonej
szkody, z którym
związany jest
znaczny stopień

społecznej
szkodliwości
czynu
przypisanego
oskarżonemu.
Mając zaś na
uwadze
okoliczności
łagodzące,
wymienione w
sekcji 4
formularzowego
uzasadnienia
(na str. 15),
których nie
można w tej
sprawie negować
z uwagi na
brak apelacji
na niekorzyść
oskarżonego,
Sąd I instancji
wymierzył
oskarżonemu za
to przestępstwo,
mimo wysoce
nagannych
okoliczności,
jakimi kierował
się oskarżony
przy jego
popelnieniu,
które rzutowały
przecież na
znaczny stopień
społecznej
szkodliwości
oraz wysokość
„wyłudzonego”
mienia,
sięgającą kwoty
ponad 560.000
zł a więc
kwoty znacznie
przewyższającej
dolny próg
mienia znacznej
wartości (tj.
200.000 zł – art.
115 § 5 k.k.),

który uzasadnia przyjęcie kwalifikacji z art. 294 § 1 k.k., karę „tylko” 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności a więc karę bardzo łagodną, oscylującą w granicach dolnego ustawowego zagrożenia. Natomiast warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres 4 lat próby, bez orzekania o dodatkowych obowiązkach probacyjnych, kara ta jawi się już jako szczególnie łagodna. Tym samym niejako ciężar tej kary przesunął się na karę finansową, jaką jest wymierzona na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywna w liczbie 200 stawek dziennych w wysokości po 50 zł każda z nich. Liczba tych stawek przy tym należycie odzwierciedla już ustalone przez Sąd I

instancji
okoliczności
obciążające i
łagodzące i brak
jest
jakichkolwiek
podstaw do
jej negocjowania
a tym samym
łagodzenia.

Również
zastrzeżeń nie
może budzić
wysokość stawki
diennej
ustalonej na
kwotę 50 zł,
gdyż uwzględnia
ona okoliczności
wskazane w art.
33 § 3 k.k. Sąd I
instancji zresztą
trafnie wskazał
na sytuację
majątkową
oskarżonego i
jego możliwości
finansowe w
sekcji 1
uzasadnienia
formularzowego
na str. 5-6, co
znów znajduje
odbicie w
wynikach
wywiadu
kuratora
sądowego (k.
435-436).

W tych zaś
okolicznościach
tylko za
polemiczne
uznać należy
uwagi
skarżącego, iż
kara ta „wydaje
się znacząco
wygórowana” (str.

3 apelacji).
Skarżący
bowiem przy
swoich
twierdzeniach
ogranicza się
do okoliczności
łagodzących, nie
starając się
nawet dostrzec,
iż Sąd I instancji
również
prawidłowo
wymienił
okoliczności
obciążające a
zwłaszcza te,
na które wyżej
wskazano.
Kwestionowanie
zaś orzeczenia
wydanego na
podstawie art.
46 § 1 k.k.
budzić może
co najwyżej
zdumienie.
Skoro bowiem
oskarżony
przypisanym mu
przestępstwem
wyrządził
pokrzywdzonemu
szkodę w
mieniu, która
została
prawidłowo
oszacowana na
kwotę
516.008,06 zł,
to oczywistym
jest, iż oskarżony
jest zobowiązany
do naprawienia
tej szkody w
całości. Zresztą
oskarżyciel
posiłkowy
(pokrzywdzony)
złożył wniosek o

naprawienie tej szkody w całości (k. 423-424), więc Sąd I instancji, mając na uwadze treść art. 46 § 1 k.k. miał obowiązek wydania takiego orzeczenia. Sąd I instancji jednocześnie wyjaśnił, dlaczego nie uwzględnił wniosku pokrzywdzonego sięgającego ponad tę kwotę, czego już w toku niniejszego postępowania nie kwestionowano (sekcja 4 formularza uzasadnienia na str. 17). Mając zaś na uwadze kompensacyjny charakter tego środka brak jest podstaw do podnoszenia zarzutu, iż również ten środek, cyt.: „jest rażąco niewspółmierny do rzeczywistej winy oskarżonego w tej sprawie” (str. 4 apelacji). Nie ma więc żadnych podstaw do obniżenia wysokości orzeczonego środka, skoro

<p>oskarżony swoim zwinionym działaniem wyrządził pokrzywdzonego szkodę właśnie w takiej wysokości, na jaką opiewa ten środek.</p> <p>Powyższe więc przekonuje, iż również i ten zarzut apelacyjny nie zasługuje na uwzględnienie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. zmiana zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.</p> <p>2. uchylenie wyroku w całości oraz przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ad. 1</p>		

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w proponowanym kształcie nie zasługuje na uwzględnienie a to z powodu niezasadności podniesionych w apelacji zarzutów, co znajduje uzasadnienie przy ustosunkowaniu się do nich.

Ad. 2

Tym bardziej nie zasługuje na uwzględnienie wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Zresztą apelujący nie wskazał na żadne okoliczności, które uprawniałyby Sąd odwoławczy do wydania takiego orzeczenia na podstawie art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>	<p>Uzupełniono kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu i podstawy wymiaru kar w pkt 1 zaskarżonego wyroku o przepis art. 4 § 1 k.k. (art. 455 k.p.k.).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Powyższa zmiana jest konsekwencją przyjęcia przez Sąd I instancji, iż kodeks karny w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. jest względniejszy dla oskarżonego, niż kodeks obowiązujący pod tej dacie, w tym w chwili orzekania. Okoliczność ta słusznie znajduje odbicie w punktach 2 i 3 zaskarżonego</p>		

wyroku.
Wystarczy
bowiem
zauważyć, iż w
chwili orzekania
nie byłoby
możliwe
warunkowe
zawieszenie
wykonania
orzeczonej kary
1 roku i
6 miesięcy
pozbawienia
wolności, gdy
tymczasem taka
możliwość
występowała do
(...) r., jak i
w chwili czynu.
Również do (...) r.,
orzekając na
podstawie art.
46 § 1 k.k.
nie stosowało
się wprost
przepisów prawa
cywilnego, w
tym, orzekając
o obowiązku
naprawienia
szkody nie
zasądzano
dodatkowo
odsetek za
opóźnienie.

Zasada art. 4 §
1 k.k. odnosi się
jednak do całości
rozstrzygnięcia
odnośnie
konkretnego
czynu, jaki
przypisano
sprawcy a tym
samym ma ona
zastosowanie do
orzeczenia
zawartego w pkt

1 zaskarżonego wyroku. Skoro zaś Sąd I instancji nie przywołał w kwalifikacji prawnej i podstawie wymierzonych kar tego przepisu, to uchybienie to „naprawił” Sąd odwoławczy w sposób, jak w pkt 1 wyroku Sądu Apelacyjnego.

5.
**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

0.11.

Przedmiot
utrzymania w
mocy

0.1 Poza wspomnianą wyżej w sekcji 4 „korektą”, utrzymano w mocy rozstrzygnięcie z pkt 1 co do winy, kwalifikacji prawnej i orzeczonych kar, rozstrzygnięcie

***z pkt 2 co do
orzeczonego
warunkowego
zawieszenia
wykonania
kary
pozbawienia
wolności,
rozstrzygnięcie
z pkt 3 co do
orzeczonego
na podstawie
art. 46 §
1 k.k. środka
karnego
(obecnie
zwanego
kompensacyjnym)
oraz
rozstrzygnięcie
z pkt 4 co
do obciążenia
oskarżonego
kosztami
procesu.***

Zwięźle o
powodach w
utrzymaniu w
mocy

Utrzymanie w
mocy
rozstrzygnięć z
punktów 1, 2 i
3 jest wynikiem
nieuwzględnienia
zarzutów
apelacyjnych w
zakresie winy,
jak i kary, o
czym szeroko
wypowiedziano
się wyżej przy
ustosunkowaniu
się do tych
zarzutów.

<p>Zasądzenie kosztów sądowych w postaci wydatków wraz z opłatą sądową jest uzasadnione faktem skazania oskarżonego za zarzucane mu przestępstwo na wymienione wyżej kary na podstawie wskazanych w pkt 4 wyroku przepisów, co trafnie wyjaśnił Sąd I instancji w sekcji 7 formularza uzasadnienia na str. 17-18.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>o.o.1Zmieniono zaskarżony wyrok w pkt 1 poprzez uzupełnienie kwalifikacji prawnej czynu i podstaw wymierzonych kar o przepis art. 4 § 1 k.k., wskazując na brzmienie Kodeksu karnego, którego</p>		

przepisy mają zastosowanie.			
Związłe o powodach zmiany			
O powodach tej zmiany wypowiedziano się wyżej w sekcji 4.			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylenia			

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Nie dotyczy			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	Nie dotyczy		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	<p>Mając na uwadze niezasadność wniesionej apelacji na korzyść oskarżonego, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. zasądzono od niego w całości na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w postaci wydatków określonych w art. 618 § 1 pkt 1 i 10 k.p.k., tj. w wysokości 20 zł, stanowiący ryczałt za doręczenie pism – tu: zawiadomień o terminie rozprawy apelacyjnej, niezależnie od liczby doręczonych pism (§1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i</p>	

sposobu
obliczania
wydatków
Skarbu Państwa
w postępowaniu
karnym -
Dz.U.2013.663
j.t.) oraz w
kwocie 30 zł,
stanowiącą
opłatę za
wydanie danych
o karalności (art.
24 ust. 3
ustawy z dnia
24 maja 2000
r. o Krajowym
Rejestrze
Karnym -
Dz.U.2012.654
j.t. z późn. zm. -
w zw. z §3 ust.
1 rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 18 czerwca
(...). w sprawie
opłat za wydanie
informacji z
Krajowego
Rejestru
Karnego -
Dz.U.2014.861).

Ponadto, z uwagi
na utrzymanie w
mocy
zaskarżonego
wyroku również
co do
orzeczonych kar
(1 roku i 6
miesiący
pozbawienia
wolności oraz
grzywny w
liczbie 200
stawek
dziennych w
wysokości po 50

zł, co daje kwotę 10.000 zł), Sąd odwoławczy wymierzył oskarżonemu za postępowanie odwoławcze opłatę od tych kar w wysokości 2300 zł na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity z 1983 r., Dz.U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.). Na opłatę tę składają się kwota 300 zł od kary pozbawienia wolności i kwota 2.000 zł od kary grzywny orzeczonej obok kary pozbawienia wolności (20% od kwoty 10.000 zł).

7. **PODPIS**

G. N. K. L. M. K.